

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Petry Weissové v první věci žalobce: **B. P.**, zast. Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M., advokátem se sídlem Karolinská 654/2, Praha 8, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 10. 2016, čj. CPR-15449-5/ČJ-2016-930310-C235, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 12. 2016, čj. 2 A 87/2016-18,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 3. 5. 2016, čj. KRPA-275752/ČJ-2016-000022, uložila Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“), žalobci správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 1 a 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bodů 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, 3 roky; dle správního orgánu prvního stupně se žalobce při policejní kontrole prokázal padělaným dokladem totožnosti, přičemž na území České republiky opakovaně pobýval bez platného víza či oprávnění (správní vyhoštění mu již bylo uloženo v letech 2003 a 2004). Odvolání žalobce žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím zamítla a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila.

[2] Městský soud se s názorem žalované ztotožnil a žalobu proti jejímu rozhodnutí rozsudkem napadeným kasační stížností zamítl.

II.

Argumenty kasační stížnosti a vyjádření žalované

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti proti tomuto rozsudku, resp. jejím doplnění, namítl, že se dlouhodobě zdržuje v Litvě, kde má zázemí, výdělečné aktivity i soukromý život. Tyto vazby měly být dle stěžovatele hodnoceny v souvislosti s přiměřeností dopadů správního vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života, neboť tímto rozhodnutím mu byl zakázán vstup na území členských států Evropské unie včetně Litvy. Žalovaná i městský soud se dle stěžovatele uvedenou otázkou nezabývaly. Skutečnost, že se stěžovatel policii prokázal padělaným dokladem, nemůže mít na přiměřenost dopadů správního vyhoštění na jeho rodinný a soukromý život vliv.

[4] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že kasační stížností může být napadán jen způsob rozhodování městského soudu, který nehodlá komentovat, a v rámci svého vyjádření zcela odkázala na shromážděný spisový materiál.

III.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti a předpoklady věcné projednatelnosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, napadá rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 s. ř. s.). Důvodnost kasační stížnosti poté posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom, že by napadené rozhodnutí či řízení jeho vydání předcházející trpělo vadami, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, jejíž důvodnost by sama o sobě postačovala k jeho zrušení; této námitce nepřisvědčil. Nejvyšší správní soud i s přihlédnutím ke své dřívější judikatuře konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). Absencí takto vytyčených požadavků však Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí městského soudu neshledal. Městský soud naopak přehledně popsal rozhodný skutkový stav a s žalobními námitkami se řádně a srozumitelně vypořádal. Totéž Nejvyšší správní soud konstatuje i ve vztahu k napadeným správním rozhodnutím.

[9] Stěžovatel spatřoval nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu i rozhodnutí správních orgánů v tom, že se ve vztahu k dopadům správního vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života dostatečně nezabývaly jeho údajnými vazbami v Litvě. Nejvyšší správní soud v této souvislosti uvádí, že stěžovatel v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně uvedl ve vztahu k těmto „vazbám“ pouze tolik, že si prací v Litvě zajišťuje finanční prostředky a že mu zde jeho známý sehnal (falešné) litevské doklady. O jaké vazby se mělo jednat, stěžovatel dále nekonkretizoval (viz protokol ze dne 7. 4. 2016). Taktéž v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, resp. jeho doplnění uvedl stěžovatel v této souvislosti pouze, že má v Litvě „zázemí, výdělečné aktivity, a to včetně soukromého života, který jako takový nezbytně vzniká v rámci dlouhodobého pobytu na daném území“, přičemž jde o vazby takové povahy, „že vylučují uložení správního vyhoštění, resp. zákazů pobytu v členských státech Evropské unie a měly by být zohledněny.“ Nic konkrétnějšího v této souvislosti neuvedl. Naprosto shodnou argumentaci stěžovatel uplatnil též v žalobě proti rozhodnutí žalované. Nutno přitom podotknout,

že v době podání odvolání (jakož i následné žaloby) byl stěžovatel již zastoupen v záhlaví uvedeným advokátem a strohost takto jím uplatněných tvrzení proto nelze přičítat stěžovatelově neznalosti českého právního řádu.

[10] Kasační stížnosti lze sice přisvědčit potud, že existence legálního pobytu není nutnou podmínkou pro vytvoření soukromých a rodinných vazeb, avšak to nic nemění na skutečnosti, že stěžovatel existenci jakýchkoliv konkrétních vazeb na území Litvy ve správním ani soudním řízení netvrdil. Proto správní orgány ani městský soud neměly ve vztahu k údajným stěžovatelovým vazbám v Litvě fakticky co posuzovat.

[11] Nedůvodná je též námitka, dle níž nemůže mít na posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života vliv skutečnost, že se stěžovatel při policejní kontrole prokázal falešným dokladem totožnosti. Závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince jsou totiž jedním z klíčových faktorů, jež je dle demonstrativního výčtu obsaženého v § 174a zákona o pobytu cizinců třeba při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí vzít v potaz.

IV.

Závěr a náklady řízení

[12] Nedůvodnou kasační stížnost proto Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[13] O akcesorickém návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebylo třeba zvláště rozhodovat, neboť bezodkladným rozhodnutím o kasační stížnosti samotné se stal tento návrh požadavkem obsoletním.

[14] Vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto jí náhrada nákladů řízení přiznána nebyla.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 20. dubna 2017

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu